

Maria Cabalska

Tuligłowy, gm. Rokietnica, woj. przemyskie

Informator Archeologiczny : badania 10, 239-240

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

drewnianej. Stwierdzono także występowanie podłogi wyłożonej brukiem kamiennym z zawartością dużej ilości ceramiki z XI-XIII wieków. Uchwyciono jeden z boków chaty zorientowany po linii północny zachód - południowy wschód, co także zaobserwowano w usytuowaniu obecnej bryły zamku. Część chaty została zniszczona przez wkop kanalizacyjny XVI-XVII wieku, w którym odkryto metalowe złącza drewnianej rury kanalizacyjnej. W północno-zachodniej części wykopu natrafiono na pozostałości wędzarni, w obrębie której znaleziono żelazne narzędzie tzw. piesznę. Oprócz ceramiki z zabytków ruchomych występowały: przęśliki, fragmenty okuć, noże /jeden z noży wykonano techniką damasceńską/, gwoździe.

Prace będą kontynuowane.

TULIGŁOWY, gm. Rokietnica
woj. przemyskie

Uniwersytet Jagielloński
Instytut Archeologii

Badania prowadziła dr hab. Maria Cabalska. Finansował WKZ w Przemyślu. Drugi sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne VIII-XI w.

Kontynuowano badania grodziska położonego w lesie "Borusz". Leży ono na płaskowyżu zakończonym garbem dochodzącym do 63 m ponad poziom wody w potoku Węgierka. Badania skoncentrowano w obrębie grodu właściwego w przybliżeniu pięciobocznego o osiach 130 na 170 opadającego do 16 m w kierunku północnym i południowym.

Na majdanie założono łącznie 6 wykopów. Odślonięto ślady 6 chat, które wraz z dwoma zbadanymi w 1975 r. dają przybliżony wgląd w układ zabudowy grodu. Stwierdzono, że domy stały w luźnych rzędach o kierunku zachodnim i wschodnim, wszystkie miały wejście od południa, a otwarte palenisko jamowe znajdowało się wewnątrz chaty. Obecna powierzchnia majdanu zachowała ślady poziomo przebiegających teras ułożonych schodkowo, celowo ukształtowanych w okresie gdy były używane jako miejsca dla zabudowy mieszkalnej. Poszczególne domy stały w odległości około 6-8 m jeden od drugiego, a między nimi brak łączącej je warstwy kulturowej. W wyższej północnej partii majdanu stwierdzono dwa rzędy chat zaś na spadku cztery dalsze. Odległość między poszczególnymi rzędami domów nie jest stała. Wydaje się, że można przyjąć odległość 8 m jako przeciętną zarówno dla odległości poszczególnych chat między sobą jak i oddalenia poszczególnych rzędów.

Wał okrężny grodu przecięto dwoma wykopami uzyskując w profilach i poziomach obraz konstrukcji skrzyniowej wału. Nie wszystkie

elementy są czytelne, a najtrudniej jest ustalić przeciętną wielkość skrzyni stanowiącej podstawowy element konstrukcji. Niezbyt jasno przedstawia się dwuwarstwowość konstrukcji wału sygnalizowana we wstępnych badaniach G. Leńczyka. Zagadnienie to będzie wymagało dalszej weryfikacji.

TUMIANY, gm. Barczewo
woj. olsztyńskie

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej Samodzielne
Stanowisko d/s Stosowania
Metod Geofizycznych

Badania prowadzili dr Jacek Przeniosło, mgr inż. Aleksander Jagodziński, mgr Iwona Modrzewska-Marciniak /autorka komunikatu/, mgr Tomasz Herbich, mgr Krzysztof Misiewicz. Finansował Zakład Epoki Metali SSMG. Pierwszy sezon badań geofizycznych. Osadnictwo wczesnośredniowieczne /?/.

Celem prac było rozpoznanie i zlokalizowanie słabo zachowanych pozostałości archeologicznych osady. Zastosowano metodę elektrooporową, aparatem typu PLH-03, wzdłuż profili lokalizowanych co 1 m, przy kroku pomiarowym 1 m. W sumie wykonano 38 profili, na których zlokalizowano 3045 punktów profilowania dwupoziomowego oraz 6 mikrosondowań geoelektrycznych, aparatem typu PKE. Otrzymane wyniki wskazują na wyjątkowo złożony obraz oporowy obiektu. Największe oporności odpowiadają dawnym wykopom archeologicznym. Najniższe oporności otrzymano w północno-zachodniej części badanego terenu. W obrębie trzech profili zarejestrowano wyraźne podwyższenie oporów. W tym miejscu założono sondaż archeologiczny. Wyjaśnienie archeologiczne zarejestrowanych form, nie jest obecnie możliwe i wymaga dalszych badań.

WARSZAWA - WILANÓW
Stanowisko 13 "Pasieka"

P.P. Pracownia Konserwacji
Zabytków Pracownia Archeo-
logiczno-Konserwatorska
Oddział w Warszawie

Badania prowadziła mgr Hanna Młynarczyk z udziałem mgr Urszuli Perlikowskiej. Finansował Konserwator Zabytków m. st. Warszawy. Pierwszy sezon badań. Osada